

Они који сад сладострасно цокћу зато што нас је Виктор Иванчић ухватио у "оцеубиству" добрим делом не би постојали да их

**„В
реме
“**

није афирмисало, отворило им простор да се искажу и стекну позицију, а неки и углед у јавности

Део текста колеге Виктора Иванчића ("Срђа и Време", оригинално објављен у "Новостима", недељнику српске мањине у Хрватској, а пренетом на многим порталима, као и у прошлом броју "Времена") у коме тврди да овај недељник "редовито ципелари Срђу Поповића", типичан је пример "колумнистичког жанра" који се, нажалост, своди на просту ствар: кад су слаби аргументи, ту су јаке речи.

Уосталом, на тај део његовог текста већ му је одговорио Мухарем Баздуљ, такође у прошлом броју "Времена." Баздуљ је у тексту "Поетска правда" написао: "...очито је да се Виктор Иванчић труди да прилагоди чињенице својој унапријед створеној слици свијета. То што у огромном 'биографском' интервјуу Тамари Никчевић, Владета Јанковић сасвим кратко, у негативном контексту, помиње Срђу Поповића, Иванчићу је довољно да успостави континуитет у уређивачкој политици између тог интервјуа и мог текста. Да би то учинио пренебрегава да се у самом интервјуу Јанковићева саговорница супроставља његовом опису Поповића, да ја у свом тексту Јанковића цитирам да бих рекао како нема право (дословно кажем да му је 'закључак, наравно, бесмислен') те напосљетку то што је цијело помињање Поповића унутар тог интервјуа сасвим маргинално. То је отприлике као кад бих ја рекао да је суштина интервјуа који је Мило Ђукановић дао – гле чуда – Тамари Никчевић и који је објављен – гле чуда – у Времену, у изношењу Ђукановићевог

мишљења да је Виктор Иванчић 'водећи колумниста некадашњег српско-хрватског језика' (види Време 1122, од 5. јула 2012)."

Оно што, по мени, заслужује реакцију након Иванчићевог одговора Баздуљу на текст "Хроника најављене празнине" ("Време" број 1244, од 6. новембра 2014) јесте оцена колумнисте Иванчића да без Срђе Поповића "Време" не би постојало, а ми, ето тако, бездушно ципеларимо покојника.

Добро, написао сам да о ципеларењу више нећемо, али ово о постојању заслужује неколико реченица, макар зато што ни сам Срђа Поповић не би тако нешто никад изговорио, јер је знао да то није тачно. Али, тај аргумент, у спорном тексту употребљен као доказ незахвалности Времена, има дубљи смисао у атрофираној маси српске "грађанштине" која помамно трага за изгубљеним идентитетом те тражи новог идола тамо где га неће наћи, а још мање на месту где би се могао инкарнирати као нови месија посустале елите.

Време постоји већ 25 година и опстало је зато што су генерације људи који су радиле у њему биле спремне на самопрегоран рад, одрицање и сопствено промишљање о професији и свету око нас. Неки пут насупротив уверењу једног од оснивача недељника и дугогодишњег већинског власника – Срђе Поповића.

Обрнуто, они који сад сладострасно цокћу зато што нас је Иванчић ухватио у "оцеубиству" добрим делом не би постојали да их "Време" није афирмисало, отворило им простор да се искажу и стекну позицију, а неки и углед у јавности.

Оно што Биљана Србљановић у својој Фејсбук објави описује као некакву моју помпезну најаву обрачуна, малтене новог ципеларења Срђе Поповића, коју је "Пешчаник" promptly пренео, служи само подгревању ниских страсти. Нема, чини ми се, ничег природнијег од демистификације уверења да постојимо захваљујући једном човеку, макар то био Поповић.

Тачно је да је био један од тринесторо оснивача недељника Време. Имао је чак и водећу, покретачку улогу. Толико је веровао у пројект да је био спреман да уложи и сопствени и туђи новац у покератње листа. Али, колико је био ентузијастички оснивач толико је био апатичан и скептичан власник, који је редакцију оставио на ветрометини и чак је неки пут излагао ризицима, не само на пословном плану, следећи свој политички кредо.

Кад је већ боравио у Сједињеним Америчким Државама, потписао је петицију која се залагала за војну интервенцију у Босни, а пошто тамо титула србијанског адвоката и борца за људска права не значи баш много, потписао се као Срђа Поповић, оснивач Времена. Пет, шест хиљада километара раздаљине учини неки пут да осећаји отупе, али није било потребно пуно маште да се домисли како се новинари и други запослени у Времену могу осећати након тог потписа у земљи у којој је национализам и насиље узело толико маха.

Оснивач и власник није се јављао да нас пита како нам је, али јесте да би му редовно

слали акредитацију на основу које је, "док се није снашао", регулисао свој боравак у САД.

Негде у то период, док је веровао да му је Америка кључно боравиште, власник пренео парца, али истовремено, вероватно подстакнут царцијским причама, поверовао да не сме да се парца краде. Неде у време када је, драги Иванчићу, југословенска царчија могла да каже о некаквим становима и јахтама које је руководство "Ферал трибуна" за себе прирабило, послао нам је два млада ревизора, углађени момци, који су нам чвртали књиге скоро две недеље.

Власник у лику оца и сина никад нас није удостојио да видимо тај ревизорски извештај, мада нам је то можда могло помоћи да унапредимо пословање, али упућени у ту материју тврде да је закључак ревизора био садржан у шест речи – овде нема шта да се украде!

И у другим приликама, кад би се начуло да смо добили некакву донацију, показивао је, пропитујући људе у чију лојалност није сумњао, знаке интересовања за пословање Времена и ту се отприлике, осим што је почетком деведестих покушао да нас прода десничарском издавачу француског "Фигароа", завршавала његова брига о просперитету редакције и брига о постојању Времена.

Руку на срце, то с парама било је килаво од почетка. Подједнаким улозима Време су

покренули Вук Хамовић и Срђа Поповић. Вера да ће Време бити чудо над чудима, па и у финансијском смислу, показала се нереалном. Вук Хамовић, човек практичног ума, повукао се из посла поклонивши свој удео запосленима у Времену, а удео Поповића је некаквом математиком порастао на 51 одсто и то у тренутку када је недељник био пред гашењем.

Поштено, спасао нас је догађај од 9. марта 1991. године када смо не само распродали све што смо одштампали, него смо добили и рекламу коју нисмо имали у почетном периоду све због вере да "такви генијалци, као што смо ми, не могу да буду неуспешни".

Од тада се наше пословање може описати као "стабилно лоше", али одрживо. Власник је у неком емотивном интервјуу у тренутку бомбардовања Србије рекао да је наше излажење током рата доживео као тужну вест, као да је чуо "да му се кћерка прокурвала", што је, показало се после, била нека врста предговора за полемику од августа до новембра 2002. године када су се макар трагови некаквог емотивног и пријатељског односа дефинитивно поништили.

Очекивао се разлаз. Нисмо дуго чекали. Средином 2007. године власник је дошао по своје. Занети белосветским причама, отац и син одлучили су да Време претворе у електронски портал. То је будућност, говорили су и били спремни да нас, можда и несвесни политичке игре, претворе у електронске новине толико згодне за притисак неке интересне групе.

Тада смо дошли да потврде неких претходних нагађања. Скупштином власника удела, преломном за судбину Времена, на предлог већинског власника, требало је да председава једна нама драга особа, госпођа вредна сваког поштовања, али је тај предлог пропао због формалних разлога. Она није била евидентирана као "акционар". Испоставило се да је она својевремено дала паре Срђи Поповићу да би Време било покренуто, али то је било евидентирано као збирни улог на основу ког је он стекао 51 одсто. Не знам колико је таквих улога било, али знам да је било још људи који су се јављали и тражили макар потврду да су паре уложили у Време о чему у нашим пословним књигама није постајала никаква евиденција. Да су ти улози били распарчани, редакција би са својих, односно Хамовићевих 49 одсто, била већински власник.

Епилог је познат. Подигли смо кредит и исплатили колико су Поповићи тражили, излазимо и даље и сваки дан напредујемо у сваком погледу. Постојимо, рекао бих, упркос разним покушајима да нас нема у чему ни Срђа Поповић није био невин. Ово је само мали приказ за историју настанка и опстанка Времена а ако се збиља наљутимо бићемо и опширнији.

([Време](#))